

Скелястий мис простягся в океан,-
І на кінці його, де б'ють вали,
Маяк підносить велетенський стан,
Стріла вогню вночі, вдень — стовп імлі.

І звідси видно, як кипить прибій,
Як ударяє в нерухомий мур,
І як валують в лютості страшній
Тремтячі лиця й білі губи бур.

А тільки смеркне, глянь, як віддалік
В багрянці неба раптом спалахне
Різкого саява радісний потік,
Розливши світло дивне, неземне.

Він не один: по всіх материках,
Де мріють скелі, вісники біди,
Стоять гіганти з лампами в руках
Над невгамовним плюскотом води.

Мов Христофор, великий богатир,
Аж в океан посеред скель забрів
І дивиться в його бурхливий шир,
Рятуючи спізнілих моряків.

І корабель, що в океан пливе
Чи повертається у рідний край,
Вітає радо полум'я живе,
Шлючи йому то "здрастуй", то "прощай".

Він виринає з темряви — й на мить
Всі паруси спалахують огнем,
І кожний погляд жадібно блищить,
І знову гасне разом з кораблем.

І згадує моряк дитячі дні,
І як уперше він прощався з ним,
І після довгих бід на чужині
Знов зустрічав над обрієм морським.

Із року в рік той самий, без одмін,
Крізь непорушну темряву нічну
Незгасним світочем палає він,
Пильнуючи путі в далечину.

І бачить він, як у погожий день
Ласкають хвилі вимитий пісок
І потім бурі знов із тисяч жмень
Його жбурляють у раптовий змрок.

Він чує над собою сплески бур,
Бичі води йому стьобають стан,
І вперто тисне на несхитний мур
Тяжким плечем нещадний ураган.

Морські птахи летять йому до скронь
І, галасом виповнюючи тьму,
Засліплені, падуть на той вогонь
І, збезумілі, гинуть у ньому.

Стоїть собі новітній Прометей,
Не чуючи ні бур, ані птахів,
Вогнем богів проймає тьму ночей,
Привітне слово шле до моряків:

"Спішіть! Плавучі створюйте мости!
Не припиняйте подорож свою!
Мені — вогонь незгасний берегти,
Вам — гуртувать людей в одну сім'ю!"

Переклад В. Мисика